மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இதில் தலையிட்டு, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களும், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களும் சம்பந்தப்பட்ட ஆசிரியர்கள் சங்கங்களுடைய நிர்வாகிகளை அழைத்துப் பேசி அவர்களுடைய மனக் குறையைப் போக்கி, அவர்களுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்று எம்.ஜி.ஆர் அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பிலே கேட்டு அமைகின்றேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: திரு. டி. மணி.

திரு. டி. மணி: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய ஆசிரியப் பெருமக்கள், மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கும், மத்திய அரசு ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்குகின்ற அதே சம்பளத்தைத் தங்களுக்கும் வழங்க வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை முன்வைத்து பல கட்டப் பேச்சுவார்த்தைகள் நடத்தி, அதிலே ஒரு சீரான முடிவு ஏற்படாத காரணத்தினால் ஒரு போராட்டம் நடத்துகிற நிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டுள்ளார்கள். மாநில அரசினுடைய பொருளாதார நிலை சீராக இல்லை, அல்லது பற்றாக்குறையாக இருந்தாலும்கூட, பெருவாரியான ஆசிரியர்கள் மத்தியிலே ஒரு மனக் குறை அல்லது அவர்களுடைய கோரிக்கைகள் ஏற்கப்படவில்லை என்ற ஒரு உணர்வு அவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் குறைபாடுகளைப் போக்குகின்ற வகையில், மாநில அரசுக்குப் பல சங்கடங்கள் இருந்தாலும், அந்த ஆசிரியர் பெருமக்களுடைய கோரிக்கைகளை ஏற்று, பல்வேறு வகையிலே இருக்கின்ற அந்த ஆசிரியர் அமைப்புகளை அழைத்துப் பேசி, நியாயம் வழங்கி ஒரு சுமுகமான முடிவைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்களையும், கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களையும் கேட்டு, அரசினுடைய கவனத்திற்கு இந்தப் பிரச்சினையைக் கொண்டு வருகிறேன்.

முற்பகல் *9-40*

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள்.

***மாண்புமிகு கலைஞர் மு. கருணாநிதி:** மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, உரையாற்றிய திரு. அழகிரி, திரு. சந்தானம், திரு. திருநாவுக்கரசு, மார்க்சிஸ்ட் கட்சியின் சார்பில் பேசிய திரு. மணி ஆகியோர் இந்த அரசின்மீது ஒரு பெரிய பழியைச் சுமத்தினார்கள், ஏதோ ஆசிரியர்களை எல்லாம் அழைத்துப் பேசவில்லை என்று. முதலில் அதை அவர்கள் திரும்பப் பெற்றுக்கொண்டால் அது

அரசுக்கும் நல்லது, அவர்களுடைய வாய்மைக்கும் நல்லது என்று நான் கருதுகிறேன். ஏனென்றால் பல முறை இந்த ஆசிரியர்களுடைய சங்கங்களை அழைத்து நானும் பேசியிருக்கிறேன். கல்வி அமைச்சரும் பேசியிருக்கிறார்.

அப்படிப் பேசிய சூழ்நிலையில், அரசு அலுவலர்களைப் பல முறை சந்தித்துப் பேசினோம். தனியாகவே ஆசிரியர் பெருமக்களை, அவர்களுடைய சங்கங்களின் சார்பாக அழைத்துப் பேசினோம். இங்கே ஒருவர் பேசும்போது, ஆசிரியர்கள் விடைத்தாள்கள் திருத்த முடியாது என்று வேலை நிறுத்தம் செய்ததாகக் குறிப்பிட்டார். அந்தப் போராட்டம் வேறு, இந்தப் போராட்டம் வேறு. அதற்கும் இதற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை முதலில் புரிந்துகொள்ள வேண்டும். அது வேறு, இது வேறு. இந்த ஆசிரியர் சங்கங்கள், கிட்டத்தட்ட 4, 5 சங்கங்கள் என்ற அளவிலே அவர்களை அழைத்து நான் பேசினேன். அதிலே, அந்த 5 சங்கங்களைச் சார்ந்தவர்கள் நான் சொன்னதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். இப்போது போராட்டம் அறிவித்திருக்கின்ற ஒரே சங்கம்தான் நான் சொன்னதை அன்றைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்பது மாத்திரம் அல்ல. அவர்களோடு வந்த மற்ற சங்கங்களுடைய தலைவர்கள் அல்லது செயலாளர்கள் எல்லாம் எனக்கு நேராகவே முதலமைச்சர்தான் சொல்லுகிறாரே அதை நம்பி நாம் கொஞ்ச நாள் பொறுத்திருப்போம் என்று எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தார்கள். எனக்கு நேராக சம்மதிப்பதுபோலச் சொல்லிவிட்டுச் சென்றவர், மறுபடியும் போராட்ட அறிவிப்பை இன்றைக்குத் தந்துகொண்டிருக்கிறார். நான் இவற்றை எல்லாம் பெரிதுபடுத்தி, அதற்காக அவர்கள்மீது கோபம் கொள்பவன் அல்ல. போராட்ட உணர்வுகள் ஒவ்வொரு தொழிற்சங்கங்களிலும், இதுபோன்ற சங்கங்களிலும் இருக்க வேண்டும் என்பதை நான் என்றைக்கும் அலட்சியப்படுத்துகின்றவனும் அல்ல, புறக்கணிப்பவனும் அல்ல. அழைத்துப் பேசியபோது நான் அவர்களிடத்திலே சொன்னது—கடந்த முறை கொடுத்ததை ஏன் கொடுக்கக்கூடாது என்று இப்போது அழகிரி கேட்டாரே இதைத்தான்—அவர்களுக்கு ஞாபகப்படுத்தி 1989 ஆம் ஆண்டு இதுபோல ஊதியக் குழு பரிந்துரைகளை இந்தியாவிலேயே முதன்முதலாக, மத்திய அரசு ஊழியர்களுக்கு நிகராக மாநில அரசு ஊழியர்களுக்கும் மற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் வழங்குகின்ற அந்தக் கால கட்டத்தில், அப்போது

Ministerial Staff	அமைச்சுப் பணியாளர்கள்,
Junior Engineers	இளநிலைப் பொறியாளர்கள்,
Superintendents	மேற்பார்வையாளர்கள்,

இவர்கள் சுமார் இரண்டு இலட்சம் பேர் இதே category-ல் வருகிறார்கள். எங்களுக்கு முரண்பாடு ஏற்பட்டுவிட்டது, anomoly வந்து விட்டது என்று அவர்கள் அப்போது கிளர்ச்சி செய்தார்கள். நல்ல வேளையாக அப்போது ஆட்சி கலைக்கப்பட்டுவிட்டதால் தப்பித்தோம். அப்போது ஆட்சி கலைக்கப்பட்டுவிட்டது. அதனால் அந்தக் கிளர்ச்சி என்ன ஆயிற்று என்ற வரலாற்றுக் குறிப்பு என்னிடத்திலே இல்லை.

முற்பகல் 9-45

இப்போது நான், என்னிடத்திலே வந்த, இன்றைக்குப் போராட்டத்தை அறிவித்து இருக்கிற நண்பர்களிடத்திலே எவ்வளவோ எடுத்துச் சொன்னேன். அவர்களுடைய கோரிக்கையை ஏற்க முடியாது என்ற அடிப்படையிலே அல்ல, ஏற்றுக் கொள்கிறோம் என்ற அடிப்படையிலே சொன்னேன். சொல்லிவிட்டு, இப்போது One Man Commission ஒன்று போட்டிருக்கிறோம், அது உங்களிலே வருகின்ற பிரச்சினைகளில் உள்ள முரண்பாட்டை அறிவதற்காக அல்ல. உங்களுக்கு அந்தப் பணி நிலை தந்தால் அமைச்சுப் பணியாளர்கள், இளநிலைப் பொறியாளர்கள், மேற்பார்வையாளர்கள் இவர்கள் எல்லாம் உடனடியாகக் குரல் கொடுக்கக்கூடும், அவர்களையும் அழைத்துப் பேசி அவர்களிடத்திலே ஒரு சமரச உடன்பாடு காண கொஞ்சம் கால அவகாசம் கொடுங்கள் என்றுதான் கேட்டேன். மறுநாள் பத்திரிகையாளர்கள் என்னிடத்திலே பேசும்போது சொல்லியிருக்கிறேன், ஆசிரியர் பிரதிநிதிகள் இன்றைய தினத்திலே போராடுகின்றவர்கள் உட்பட வந்து சந்தித்தபோது அவர்களிடத்திலே நான் சொன்னது 'நல்லதே நடக்கும், என்னை நம்பலாம்' என்ற இந்த வார்த்தைகள்தான். கோரிக்கையைப் புறக்கணித்து விட்டு, அதற்காகப் போராட்டம் தேவை என்று இங்கே உரையாற்றியவர்கள் நம்புகிறீர்களா, எண்ணுகிறீர்களா என கேட்க விரும்புகிறேன். இடையிலே ஒரு சாங்கியமாக, ஒரு சடங்காக திரு. சிவசுப்பிரமணியம், ஐ.ஏ.எஸ். ஓய்வு பெற்றவர் அவர்களை, One Man Commission ஆகப் போட்டு, அவர் இந்த anomoly வருகின்ற நேரத்திலே கிளர்ச்சி செய்யக்கூடிய அமைச்சுப் பணியாளர்களையும், இளநிலைப் பொறியாளர்களையும் மேற்பார்வையாளர்களையும் அழைத்துப் பேசட்டும், பேசிய பிறகு ஒரு முடிவு எடுக்கலாம், எப்படியும் இதனால் மேலும் 100 அல்லது 150 கோடி ரூபாய் அரசுக்கு இழப்பு ஏற்படும், இதை இழப்பு என்று சொல்ல மாட்டேன், அரசு மேலும் இதற்காக செலவு செய்ய வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும், இதையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, அவர்களும் சமாதானம் அடைந்து போய் விட்டார்கள் என்று எண்ணியிருக்கும்போது,

இல்லை, போராட்டம்தான் என்று அவர்கள் கூறுவதும், அதற்காக நீங்கள் எல்லாம் பேசுவதும் எனக்கு விந்தையாக இருக்கிறது, வேதனையாக இருக்கிறது. என்னை நம்பலாம், நல்லதே நடக்கும் என்று சொல்லி இடையிலே அந்த One Man Commission இந்த மூன்று பிரிவினர்களிடத்திலும் - Categories- அமைச்சுப் பணியாளர், இளநிலைப் பொறியாளர், மேற்பார்வையாளர் — அந்தப் பிரதிநிதிகளிடத்திலே பேசிவிட்டு, இதுபற்றி நல்ல முடிவு எடுக்கிறோம் என்று சொன்ன பிறகும் போராட்டம் என்றால், காக்கை உட்கார பனம்பழம் விழுவது என்பது போன்ற ஒரு நிலையை உருவாக்குவதற்காக நடைபெறுகிறது என்றால் நான் ஆதரிக்கத் தயாராக இல்லை. இந்த அரசினுடைய நல்ல எண்ணத்தை இப்படி எந்த அளவிற்கு சோதிப்பது என்பதை நீங்கள் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அதே நேரத்திலே ஆசிரியர்களுடைய பிரச்சினைக்கு மிக முக்கியமாக, அவர்கள் எல்லாம் ஒன்றியங்களிலேதான், ஒன்றியத்தினுடைய கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலையைக் கூட மாற்றியது இந்த அரசு என்பதையும் யாரும் மறந்து விடக்கூடாது. மத்தியிலே கொடுக்கிறார்கள் என்றால் — இங்கே சில மாநிலங்களை எல்லாம் கூட நம்முடைய நண்பர் அழகிரி அவர்கள் எடுத்துக் காட்டினார்கள். ராஜஸ்தான், குஜராத் இந்த இரண்டு மாநிலங்களிலும் நாம் செய்திருப்பதைப் போல் scale to scale தான் அங்கே இருக்கிறது. மத்திய அரசு கொடுத்து இருப்பது போல அந்த இரண்டு மாநிலங்களிலும் கொடுக்கவில்லை. ஒரிசா அரசில் நம்மைவிடக் குறைவாகத்தான் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். உத்தரப்பிரதேசத்தில் அரசு அலுவலர்களுக்கு மாத்திரம்தான் சம்பள உயர்வு கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களுக்கு இன்னும் அறிவிக்கவில்லை. இவற்றையும் நாம் மனதிலே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நாங்கள் இவற்றையெல்லாம் காட்டி உங்களுக்கு எதுவும் கிடையாது என்று சொன்னால்தானே போராட்டம்? பிறகு ஏன் போராட்டம் என்று தெரியவில்லை. எனவே, உங்களுடைய அத்தனை பேருடைய உரையையும் ஏற்று மீண்டும் சொல்கின்றேன், என்னை நம்பலாம், நல்லதே நடக்கும் என்று சொன்ன அந்த வார்த்தை பொய்த்துப் போகாது என்பதை உங்களுக்கு நான் எடுத்துக் கூறி, ஆசிரியர்களும் அவர்களுடைய கடமையுணர்வோடு நாள்தோறும் பள்ளிகளுக்குச் சென்று மாணவர்களைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டுமென்று, அந்தக் கடமையை செய்ய வேண்டுமென்று, ஆசிரியர்களுக்கும் நீங்கள் இந்த அறிவுரைகளை வழங்க வேண்டுமென்று உங்களையெல்லாம் கேட்டு இந்த அளவில் அமைகின்றேன்.